

Statsministeren gengav indholdet af de forslag, som regeringen havde lagt frem til de drøftelser, der netop havde fundet sted med arbejdsmarkedsorganisationerne:

„1. Bortfald af tre dyrtidsportioner ville blive kompenseret ved et særligt lønmodtagerfradrag dækkende realværdien af almindelige dyrtidsportioner.

2. Udbyttebegrænsning — såvel for aktieudbytter som for honorarer, tantiemer m. v. for en to års periode samt ligeledes for en to års periode forbud mod udstedelse af fonds-aktier.

3. Prisstop for tjenesteydelser og forlængelse af gældende regler om vejledende priser.

4. Forhøjelse af arbejdsgivernes bidrag til ATP uden samtidig forhøjelse af lønmodtagernes eget bidrag.“

Organisationerne LO og FTF havde meddelt, at de allerede af principielle grunde måtte tage afstand fra en løsning, som indebar indgreb i bestående overenskomster.

Denne stillingtagen og ansvaret for den var alene organisationernes. Fra regeringens side kunne man herefter blot konstatere, at videre forhandlinger ikke var mulige, og at organisationerne ikke ville acceptere de under forhandlingerne fremsatte tilbud.

De overvejelser, regeringen derefter havde foretaget, var resulteret i, at man — da det ikke for tiden fandtes tilrådeligt at stramme kreditpolitikken yderligere — havde valgt at lade finanspolitikken — og dermed forbruget — bære hovedparten af den yderligere stramning af den økonomiske politik. Herom sagde statsministeren:

„.....Den forbrugsbegrænsning, der er blevet nødvendig, foreslår regeringen tilvejebragt gennem en forhøjelse af merværdiomsætningsafgiften fra de nuværende 12½ pct. til 15 pct. Vi foreslår endvidere, at importmomsen føres op til samme niveau, og for at opnå en hurtig virkning vil regeringen søge tilslutning til, at dette sidste sker omgående.

I forbindelse med momsforhøjelsen foreslår regeringen sociale kompensationer efter samme retningslinjer som ved momsforhøjelsen i 1968.

Samtidig foreslår vi, at papirafgiften ophæves.

Viser det sig — hvad der er grund til at frygte — at det lønregulerende pristal for juli når 142, vil det indebære en stigning i lønomkostningerne, som både af hensyn til den videre indenlandske prisudvikling og af hensyn til konkurrenceevnen over for udlandet må betragtes med stor bekymring. Sker det, vil regeringen derfor søge tilslutning til, at der ydes private arbejdsgivere en delvis kompensation for omkostningsstigningerne i det halve år frem til overenskomsternes udløb, svarende til ca. 22 øre pr. arbejdstime. Vi foreslår, at udbetalingerne sker på grundlag af ATPs materiale. For at forebygge misforståelser skal jeg understrege, at ATPs medvirken er af rent administrativ og beregningsteknisk art. Der sker ingen ændringer i ATP-